

dem, der rent faktisk har behov for behandling. Vi ved, at 30 pct. af de flygtninge, vi modtager i Danmark, er traumatiserede, fordi de har været udsat for tortur eller andet lignende. Vi ved, at 50 pct. af de flygtninge, vi modtager, lider af depressioner, og det er nogle grupper, vi normalt i det danske samfund mener er personer, som skal have behandling og ikke sendes i skole.

Derfor er den logiske konsekvens af det jo, at de her personer, som kommer til det danske samfund, og som rent faktisk er syge af deres flugt eller det, de har været udsat for, og som er årsagen til, at de er her, selvfølgelig ikke skal have det, de har at leve for, beskåret, men de skal sættes i behandling hurtigst muligt, og vi ved jo, at der er mere end 1½ års ventetid på behandling af torturramte flygtninge.

Det er jo ikke et problem, man snakker om at løse, men det ville virkelig kunne få folk i arbejde, hvis man gik ind og behandlede det, der var årsagen til, at de var traumatiserede. Men det tænker man selvfølgelig ikke på, for det hele handler om, hvordan vi kan få skabt et proletari- at, som er tilstrækkeligt fattigt til, at det vil tage hvad som helst, det kan få fat i.

Jeg ved selvfølgelig ikke, hvad det er for en virkelighed, regeringspartiernes ordførere lever i, men jeg har i hvert fald set, at børnene af mange flygtninge altså går rundt med aviser frem for at deltage i skoleundervisning eller andet, fordi deres økonomi ikke kan hænge sammen. Og den trafik eller den udvikling vil det her forslag forøge.

Det andet problem, vi har, og som regeringspartierne heller ikke overhovedet adresserer i denne her situation, er, at man ikke ensidigt kan få folk i arbejde ved at prøve at presse dem igennem et hul, som er så snævert, at de rent faktisk ikke kan komme igennem hullet. Det, man også kunne kigge på, er, hvordan vi får udvidet det hul. Hvordan får vi fjernet noget af den diskrimination, der er på det danske arbejdsmarked, og som holder folk, som er velkvalificerede, borte, fordi arbejdsgiverne hellere vil ansætte en Morten end en Muhammed? Det adresserer man ikke på nogen måde, fordi det hele handler om, at folk bare skal fratages deres eksistensgrundlag, og så skal de nok komme i arbejde.

Vi kan også prøve at vende det rundt og spørge: Hvor mange danskere ville egentlig holde op med at arbejde, hvis man fjernede noget af den løn, de modtager? Jeg tror, at mange af os, ikke kun os, der sidder i Folketinget, men også rundtomkring i andre arbejdsfunktioner, rent

faktisk arbejder og næsten vil gøre det, selv om vi fik en løn, der svarer til kontanthjælp, fordi der er en masse andre elementer i det at have et arbejde end alene lønnens størrelse.

Så derfor til hr. Lars Barfoed: Nej, vores analyse når ikke frem til, at folk kommer i arbejde, fordi man bare fjerner deres eksistensgrundlag. Vores analyse er, at folk kommer i arbejde, fordi der bliver skabt et arbejde, de kan få, og fordi man afhjælper de problemer, der gør, at de ikke er i stand til at varetage et arbejde.

Derfor er det klart, at det jo er regeringspartiernes analyse, som vi må have en forklaring på. Det er ikke SF's analyse, der er noget i vejen med i forhold til vores holdninger.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil godt spørge SF's ordfører, hvordan SF's ordfører forklarer den betydelige forskel, der er i erhvervsfrekvensen blandt indvandrere fra kommune til kommune, fra system til system.

Formanden:

Fru Elsebeth Gerner Nielsen. Har fru Elsebeth Gerner Nielsen bedt om en kort bemærkning? Nej? ... Så er det hr. Kamal Qureshi.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil da meget gerne forsyne hr. Flemming Oppfeldt på området. Som jeg også sagde tidligere, så snakker jeg ikke om indvandrere i sådan en stor hob. Vi bliver jo nødt til at stille en mere præcis diagnose, hvis vi skal starte en mere rigtig behandling.

Derfor kan man sige, at flygtningene har et særligt problem. De er her, fordi de er på flugt. Og som jeg nævnte, er 30 pct. af dem traumatiserede, og 50 pct. af dem lider af depressioner. Ud af de 30 pct. er der flere af dem, der ikke engang er i stand til at sidde i en bus, uden at de skal stoppe op og kaste op, fordi de har været udsat for tortur. De mennesker kan selvfølgelig ikke komme i arbejde, før de bliver behandlet for det, der er deres grundlæggende problem.

Så kan man snakke om, at erhvervsfrekvensen blandt flygtningene er lavere end blandt danskerne, ja. Men hvis man sammenligner erhvervsfrekvensen blandt traumatiserede flygtninge med en tilsvarende traumatiseret gruppe